

PETRA KARASOVÁ

**ŽILA JSEM
S HLAVOU
V OBLACÍCH**

ŽILA JSEM
S HLAVOU
V OBLACÍCH

Petra Karasová

Kapitola 1 (2009)

„Můžeš mi říct, proč jsi to udělala?!“

Matčin našťvaný hlas mě vytrhl ze zamyšlení. Skoro jsem ji nevnímala, myšlenkami pořád u filmu, který jsem právě viděla v kině. To byl důvod, proč se mamka zlobila, řekla jsem jí, že jdu za kamarádkou. Když jsem se dlouho nevracela, mamka kamarádce Lence zavolala a ta samozřejmě nic nevěděla.

„Promiň mi to, prosím,“ řekla jsem tiše.

„A to je všechno, co mi k tomu řekneš?“ pokračovala, stále ještě našťvaným tónem.

„Nezlob se, mami, já jsem myslela, že mi zakážeš jít do kina kvůli té pětce z matiky, co jsem včera přinesla.“

„Emo, to je hloupost. Přece Ti nezakážu jít do kina kvůli tvým školním výsledkům. Navíc jde o jeden předmět, to není zase taková tragédie.“

„Vážně, mami?“ zeptala jsem se nedůvěřivě.

„Samozřejmě, Emo.“

Zdalo se mi to, nebo se pousmála? uvažovala jsem.

„Příště mi nelži, to není třeba, nemyslíš?“ řekla mamka už zcela klidným hlasem.

„Máš pravdu.“

„A líbil se ti ten film?“

„Jo, byl skvělý. Naše třída na něj šla v listopadu do kina, ale to jsem zrovna byla objednaná k zubaři, a mrzelo mě, že jsem ho neviděla.“

Takže když jsem si cestou ze školy všimla, že ho dneska promítají, rozhodla jsem se na něj jít.“

„Tak aspoň, že to nebyly vyhozené peníze,“ usmála se.

To tedy nebyly, pomyslela jsem si při vzpomínce na představitele hlavní mužské role. Nikdy ho v ničem hrát neviděla, ostatně vypadal velmi mladě. Byla jsem ráda, že jsem si zapamatovala jeho jméno ze závěrečných titulků, budu si muset zjistit na internetu o něm víc informací. Opravdu se mi líbil, asi jsem se zamilovala. Co blbneš, u takového bys neměla šanci, ani kdyby nebyl celebrita. Ano, ten film byl český, takže je to rozhodně lepší, než se zamilovat do herce z Hollywoodu, ale stejně by bylo naivní si myslet, že by o mě projevil zájem, přemýšlela jsem. Mé zamýšlení přetrhla mamka.

„Nalej si čaj a vezmi chleba s paštikou. Budu ráda, když pak utřeš nádobí.“

„Jasně, mami.“

Mamka se odešla osprchovat a já zasedla k večeři. Pomohla jsem s nádobím a těšila se do vany. Venku pořádně mrzlo, takže teplá koupel přišla vhod. Koupelnou se linula vůně jahod a vanilky a já jsem odpočívala ve vodě opravdu dlouho. Náhle na dveře koupelny zabušil můj otčím.

„Tak Emo, kdy konečně vylezeš?!“

„Hned, hned, jen se utřu,“ zavolala jsem na něj a začala vypouštět vanu.

„Tak ale dělej!“ ozvalo se ještě za dveřmi.

Co nejrychleji jsem se osušila, převlékla do noční košile a vyšla z koupelny.

„No to je dost! Nemáš tu koupelnu jen pro sebe!“ řekl naštvaně nevlastní otec.

„Promiň, příště už ji nebudu tak dlouho blokovat,“ omlouvala jsem se.

„No to doufám,“ odsekl a zmizel v koupelně.

„Dobrou noc,“ popřála jsem mamce, která se dívala na svůj oblíbený seriál v televizi.

„Dobrou, Emo.“

Můj bráška Filip už spal. Potichu jsem vklouzla pod peřinu a zavřela oči. Před očima jsem rázem měla tvář herce z filmu, Michala N. S příjemnými myšlenkami na něj usnula téměř hned.

Protivný zvuk budíku přerušil krásný sen. Rozmrzele jsem ho zaklapla a posadila se na posteli. Vtom do pokoje nakoukla mamka.

„To je dobře, že už jsi vzhůru, obleč se a pojď na snídani.“

„Jo,“ řekla jsem, i když bych si nejradši znovu lehla a ještě alespoň půlhodinky spala. Nicméně potichu, abych nevzbudila brášku, který ještě spal, jsem vstala, oblékla se a šla do kuchyně. Snídaně už byla nachystaná. Sotva jsem si sedla na své místo, vešel do kuchyně otčím.
To zase budou řeči!

„Tak jsem na tebe slyšel pěkný věci, Emo! Prý jsi včera řekla mamce, že jdeš ke kamarádce, a místo toho jsi šla do kina.“

„Hm, je to tak,“ odvětila jsem, co jiného se taky na to dá říct?

„Už toho mám dost, abys věděla. Dohodli jsme se, že půjdeš bydlet na internát.“

Cože?! To mě prostě postaví před hotovou věc?!

„Mami, ty s tím opravdu souhlasíš?“ zeptala jsem se překvapeně.

Mamka přikývla a také se posadila ke stolu. Bylo mi jasné, že do mamky musel táta hodně dlouho hučet. I když se mu obvykle ve všem přizpůsobila, určitě s mým odchodem na internát zprvu nesouhlasila. Po tomhle oznámení mě úplně přešla chuť na tu maminčinu skvělou buchtu. Rychle jsem vypila čaj, došla si pro batoh a vyrazila do školy, ačkoli mi zbývalo dost času.

Ten den se mi vyučování vleкло, už jsem se nemohla dočkat odpoledne, chtěla jsem přeci zjistit víc o Michalovi na internetu v knihovně. Když školní zvonek oznámil konec sedmé hodiny, byla jsem v šatně mezi prvními.

„Kam tak chvátáš?“ zeptala se spolužačka Jitka.

„Ale, jdu odpoledne do knihovny.“

„Aha, tak to jo.“

Usmála jsem se a vyrazila směrem k domovu. Na dnešek jsem si totiž odhlásila oběd, a tak jsem počítala s tím, že si doma něco dám. Měla jsem od rána už pořádný hlad, svačinu si zapoměla doma a k snídani jsem toho moc nesnědla. Doma jsem objevila cornflaky, co mamka minulý týden koupila, a z lednice si vyndala mléko na jejich zalití. Nebyl to sice vařený oběd, ale já za to byla ráda. Odložila jsem prázdnou misku do dřezu a šla se učit.

Za hodinu a půl přišel otčím s bráškou.

„Emičko,“ vrhl se mi bráška kolem krku.

„Jak bylo ve školce?“ zeptala jsem se ho.

„Dobře, hráli jsme si s autama,“ usmál se Filípek a šel za mnou do dětského pokoje.

Zrovna jsem si dávala do batohu desky s poznámkami z hodin a chystala se k odchodu do knihovny, když do pokojíku vtrhl otčím.

„Kam se ztratilo to mlíko z lednice?! Tys ho vypila?!“

„Zalila jsem si s ním cornflaky, to nesmím?“ řekla jsem zaraženě.

„To mlíko jsem si koupil pro sebe na víkend na chalupu!“ vyváděl otčím dál.

„To jsem nevěděla, promiň, koupím ti nové.“

„Tím to nespravíš, ty náno.“

To už mi začínaly povolovat nervy, zase vyváděl kvůli takové blbosti. Tiše jsem procedila skrz zuby:

„Blbče!“

Otčím zrudnul vzteky a dal mi facku. Jenže u té facky nezůstalo. Mlátíl mě hlava nehlava pěstmi do rukou, kterými jsem si chránila hlavu.

„Dost už, tati, promiň, omlouvám se,“ plakala jsem bolestí.

„Tati, nech Emičku!“ křičel Filípek.

Když konečně táta přestal a odešel z pokoje, měla jsem červené ruce a taky mě dost bolely. Později mi na nich naskočily modřiny. Stále jsem plakala. Bylo mi jasné, že do knihovny už nepůjdu, táta by mě nepustil, ani kdybych šla vrátit knížky a ne na internet. Budu tam muset zajít jindy. Ještě, že brzo půjdu na internát, pomyslela jsem si trpce. Nikdy by mě nenapadlo, že v sedmnácti budu muset odejít z domova. Vyčerpaně jsem si sedla do křesla a zavřela oči. V duchu jsem opět spatřila Michalovu tvář. Ano, ještěže mám tebe, moje lásko.

Díky tobě je můj svět hned hezčí, pomyslela jsem si. Natáhla jsem se po MP3 přehrávači a pustila si do uší klidnou, romantickou hudbu a myslela na to, že se brzy trápení s nevlastním tátou zbavím.

Kapitola 2

Uplynuly dva týdny. Z auta jsem vystupovala se smíšenými pocity. Mamka zastavila přímo před budovou internátu a taky školní jídelny, kam jsem až dosud jen chodila na obědy. Na jednu stranu jsem byla ráda, že už se téměř nebudu vídat s nevlastním tátou, ale na druhou jsem měla trochu obavy. Ale třeba se mi tu bude líbit, a navíc tu bydlí i pár mých spolužáků, pomyslela jsem si. Vzala jsem si tašku s batohem a společně s mamkou vešla dovnitř. Chvilku jsme čekaly, než přišla ředitelka internátu. Rozloučila jsem se s mamkou a šla jsem spolu s ředitelkou do prvního patra, kde byly ubytované dívky.

„Vedu vám novou spolubydlící, jak jsem vám v pátek říkala,” otevřela ředitelka dveře od pokoje, kde seděly dvě dívky.

„Ahoj,” pozdravila jsem je.

„Ahoj, já jsem Katka,” přišla za mnou brýlatá, s krátkými hnědými vlasy.

„A já Jana,” představila se druhá, dlouhovlasá blondýnka.

„Jsem Ema,” řekla jsem i já své jméno.

„Vidím, že si určitě budete rozumět,” řekla ředitelka.

Přikývla jsem a paní ředitelka odešla.

„Tohle je tvoje postel, Emo,” ukázala Katka postel, která byla nejbliž dveřím od pokoje.

„Díky.”

Pořádně jsem si pokoj prohlédla. Kromě postelí s nočními stolky tu byly také tři psací stoly se židlemi. Nábytek vypadal jako

borovicový. Na oknech byly sněhobílé záclony a po jejich okrajích modré závěsy. Z oken byl výhled na řeku.

„Oblečení si můžeš dát sem,“ přivedla mě Katka k velké šatní skříni.

„Dík moc.“

„Jinak záchody a sprchy jsou kousek od nás, je to tam napsané. Naproti nám je počítačová studovna a taky je tu společenská místnost s televizí a kuchyňka. U schodů jsou vychny, teda jako vychovatelky, na ty se můžeš taky kdykoli obrátit,“ usmála se Jana a šla si číst.

Začala jsem si vybalovat. Zatímco jsem si rovnala oblečení do skříně, Katka se zeptala:

„A proč jsi k nám vlastně přišla teď v pololetí?“

„Ale... kvůli situaci doma, pořád jsem se hádala s nevlastním tátou, už to nešlo vydržet.“

„Aha, tak to chápu. Tak snad se ti tu bude líbit.“

„Hele, ta počítačová studovna je teď otevřená?“ zeptala jsem se, když jsem měla vybaleno.

„Jo, ta je otevřená do desíti večer.“

„Tak to je fajn, tak já se půjdu na něco mrknout.“

V místnosti byly čtyři počítače, u dvou z nich seděla děvčata. Posadila jsem se k jednomu volnému a přihlásila se do svého mailu. Nic nového, jen nějaké reklamní nabídky. Nicméně důvod, proč jsem šla na počítač byl samozřejmě jiný – zjistit si víc o Michalovi. Najela jsem si na stránku Googlu a napsala tam jeho jméno. Nejprve jsem se podívala na oficiální stránky, kde jsem zjistila, že vůbec není herec,

ale politik. Zvláštní, strana, jejíž byl členem, byla dost blízká mým názorům, a přesto jsem o něm dosud neslyšela, pomyslela jsem si. Projížděla jsem další stránky a zjistila, že Michalovi je o osm let víc než mně. Na pětadvacet tedy opravdu nevypadal, myslela jsem si, že je maximálně o tři roky starší.

„Hele, šťouchl do mě, to mu musím oplatit,“ uslyšela jsem od vedlejšího počítače dívčinu, která to říkala té druhé v místnosti.

„Tý jo, to je dobrý.“

„Jak tě někdo mohl šťouchnout, když jsme tu jen my tři?“ zeptala jsem se překvapeně.

„No, šťouchl mě na Facebooku.“

„Co to je Facebook?“

„Ty to ještě neznáš? To je sociální síť, píšeš si tam s přáteli a tak.“

A právě tam máš možnost je virtuálně šťouchnout.“

„Aha.“

To jsou mi dneska vynálezy, pomyslela jsem si.

„Se tam taky přidej ne?“ navrhla mi dívka.

Koneckonců, proč ne? S dívčinou pomocí jsem se zaregistrovala.

Chtělo to vyhledat přátele. Zkusmo jsem do vyhledávání zadala Michalovo jméno. Jů, tak je tu taky! Mám si ho přidat do přátel? Zkusit to můžu, maximálně si mou žádost nepotvrdí, přemýšlela jsem. Chvilí jsem tam ještě brouzdala a najednou už bylo devět hodin. Odhlásila jsem se a šla si lehnout. Spánek nějak nepřicházel. Aby ne! Moc jsem se těšila na druhý den, až se dozvím, zda si mě Michal přidal do přátel.